

Когато въ 1860 година Великия Везиръ Мехмедъ Кърбръзли Паша обикаляше България, за да изучи положението на работитѣ и да чуе истинскитѣ нужди на населението придруженъ отъ Гавриила Кръстевича и отъ Павлаки Мосурусъ и Фогиядисъ бееви и др. турци, „България“ посочваше по кой начинъ трѣбваше да се искажхтѣ тѣзи нужди, печаташе разнитѣ заявления, които се подавахъ и се ядосваше отъ душа, когато нѣйдѣ не сж имали смѣлостта да искажхтѣ на Великия Везиръ всичко, каквото ги боли.

Слѣдъ „България“ въ Цариградъ се появява, като продължение ужъ, **Турция**, вѣстникъ, който излазя цѣли 13 години и на който редакторъ-издателъ бѣше Н. Геновичъ. „Турция“ излѣзе най-напрѣдъ на малъкъ форматъ, четвъртина три стълбца, осемъ страници; а отъ 5 брой захванх да излѣзва на малъкъ folio, тоже три стълбца, 4 страници. Най-напрѣдъ се подписваше редакторъ-издателъ Никола Геновичъ. Отъ 43-ий брой 1865 г. въ „Турция“ взема участие като сътрудникъ П. Р. Славейковъ, който не за дълго врѣме е участвувалъ въ този листъ и който като напуша, „Турция“ захваща даже да го напада. Славейковъ пристяхва въ „Турция“, прѣди да издаде послѣднитѣ си два броя отъ II-та годишнина на „Гайда.“ За разчитване смѣткитѣ си съ абонатитѣ, той имъ прѣпоръчва да получатъ два броя отъ „Турция“ 43 и 44-ий, а сѣтнѣ кани ги да продължаватъ да сж абонати на тоя вѣстникъ. Отъ началото на 66-та година Славейковъ пакъ залавя своята „Гайда“, листъ за наука и разговорка.

„Турция“ се списваше въ разни врѣмена съ нееднакво направление и достойнство. Зависѣше отъ това кои бѣхж сътруднитѣ на г. Геновичъ, а таквизъ сж бивали мнозина. Въ началото сътрудничили сж изъ провинцията нѣкои учители и вѣстникътъ се е пълнилъ по нѣкога съ съвършено незанимателни и несвоеврѣменни нѣща. Единъ отъ сътруднитѣ на „Турция“ изъ областта е билъ Стоянъ П. Андреевъ Робовски. „Турция“ имаше субсидия отъ В. Порта и не можеше да бжде единъ народенъ органъ, въ пълната смисълъ на думата. Ето защо скоро се усѣти нуждата да се основе и се основа „Свѣтникъ“ и „Гайда“ (1863 г.)

„Турция“ е била доволно интересна въ туй врѣме, когато въ нея сж вземали участие Славейковъ и по-сѣтнѣ Тодоръ Икономовъ. Когато работи Славейковъ (1865 г.), обнародвахъ се неговитѣ пѣтни бѣлѣжки и една хубава